

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

❁ זהר חדש רות ❁

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק י"ז

קונטרס 917

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מבוא

על ספר "הזוהר" כותב הרמ"ק: וְלִזְהָ הַסֵּפֶר יִקְרָא סֵפֶר הַזֹּהָר מִפְּנֵי הַשְּׁפָעַת הָאוֹר הֵהוּא מְהוֹרֵה הָעֲלִיּוֹן, וְדֶרֶךְ אוֹרוֹ מְשַׁפְּיעִים בְּהַשְׁגָּחָה אֱלֹקִית כָּל הַמִּתְעַסְקִים בוֹ, שֶׁהִיָּה אוֹר וְשִׁפְעַ עֲלִיּוֹן מִהַדְּעַת מוֹשְׁפַע בְּרָזִי תוֹרָה דְּהֵיִינוּ רָזִי וְסִתְרֵי תוֹרָה וְכוּ' וְכִיּוֹן שֶׁנִּשְׁפָּע מִשָּׁם אֶתְקַרֵּי הַחֲבוּר הִזָּה סֵפֶר הַזֹּהָר, כְּלוֹמֵר שֶׁנִּשְׁפָּע מִהַזֹּהָר הֵהוּא¹ (הרב משה קורדובירו, דע את אלקי אביך, ב').

[יג] השל"ה הקדוש: וידוע שאמר לבניו שכל מי שלא טעם טעם חכמת הקבלה לא טעם טעם ראת חטא מימיו (ועיין ב"עשרה מאמרות"). וכן כתב הגר"א ז"ל: העוסקים ברמז וסוד, אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה', יח).

וידן הרה"ג יעקב צמח ז"ל בהקדמתו לספר קול ברמה: רחל מבכה על בניה, לפי שאינם עוסקים בחכמה זאת הממזרת את הקץ, ולזה אין משיח בא שיאמר לה ה' אז מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה וכו' על בניה כי איננו, כלומר שכיוון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזוהר ובחכמת הקבלה, ואין בניה עוסקים בה כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה כי אין מדרש קבוע כראוי בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן איננו, כי אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.

בספר קהלת יעקב ז"ל: ומה גם בדורנו זה עתה שהוא דרא בתראה וצריך להתגלות בו חכמת האמת כדי שיבוא משיח, וכן ברעיא מהימנא ובתקונים וזכות הזוהר יגלה מלכא משיחא. פרי עץ חיים שער העמידה (הגיה מר"ש): ונראה שעל ידי זכות העוסקים בחכמת האמת יש כח בידם להגין על משיח בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (ועיין עוד תקי"ח לרמח"ל תיקון ח').

הרבי מקאמארנא: יש הרבה שוטים שבורחים מללמוד רזין של מרן האר"י וספר הזוהר, אשר הם חיינו, ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא אשר הרע והמינות גובר, היו שוקדים כל ימיהם ללמוד ספר הזוהר וכתבי האר"י ז"ל, בלול עם חסידות של מרן הבעש"ט והיו מבטלים כל גזרות רעות... ולו עמי שומע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובר, היו למדים עם תינוק בן תשע שנים ספר הזוהר ותיקונים ולהגות בה, והיה יראתו קודמת לחכמתו ויתקיים.

מעין גנים (פ"א) לבעל "בני יששכר": התנהגות האדם בעסק החכמה האמיתית הגם שלא הגיע עדיין למדרגה שיהיה ראוי לעמוד בהיכל המלך, עם כל זה לא פטר עצמו מעסק החכמה האמיתית, כי היא הצלחת הנפש, מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד ה"ה עסק העיון בש"ס ופוסקים ועסק העיון בסודות התורה חכמה האמיתית חכמת הקבלה... ובפרט בדורתנו אלה אחר התנוצצות אורות של עולם התקון משנת של"ה ואילך על ידי אור שבעת הימים מרן האריז"ל הנסתרות לנו ולבנינו כמו הנגלות, ואין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן, והוא עיקר תורת ישראל אשר השם יתברך הגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל וכו'.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובוזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובוזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). ... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעפב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפילה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק"ב בוא"ו ק"י ביחודא שלים, על ידי שהוא טמיר ועלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עווננו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגודה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפלותיהם דובבות בקרב, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקונו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידנו פוננה עלינו ומעשה ידנו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידנו פוננה עלינו ומעשה ידנו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפילה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו רפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

חיות אדם הישראלית תלוי בספר הזוהר ובכתבי מרן [האריז"ל] ללמוד בקדושה ובשמחה ובנועם וביראה ואהבה כל אחד לפי השגתו וקדושתו וכל ישראל קדושים (ר' צחק אזיק וחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ'). אינו דומה חיות ותענוג למוד הנגלה כלמוד הזוהר והתקונים. ואמר על עצמו הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ, שהוא אין לו חיות ותענוג אפילו בלמוד הגמרא כמו מן הזוהר ותקונים (מדרש פנחס, ע"ב, אות ג).

עם ישראל כולו על כל שכבותיו כלם משתוקקים לחוש בקדושת הזוהר, חפצים בלימוד הזוהר, רוצים להתעלות ולעלות בהר ה' על ידי הלימוד מספר הזוהר, זאת ראו במוחש ב"מפעל הזוהר העולמי", הצמאון לדעת את ה', לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה', ועל כך יעידו אלפי הטלפונים של לומדי הזוהר, מאות מתנדבים, ומאות שיעורים הנוסדים חדשים לבקרים, ועדיין הצמאון רב.

העלונים שיצאו על ידינו היוו מקור חשוב וספקו כר נרחב לאלו שרצו לדעת על הזוהר, אך לצערנו, לא חישבנו נכון את הבקוש העצום של הציבור ולא הדפסנו מספיק עלונים לכולם. ועדיין מתקשרים לבקש עוד עלונים.

על כן אספנו העלונים לכרך אחד, 34 עלונים יחדיו, כדי שכל אחד יוכל להשיג העלונים, כדי לפרסם כח הזוהר בעולם, כדי להפיץ אורו ולמשך השפעות טובות על כלל ישראל בביאת גואלינו¹² ומשיחנו אמן.

ואומר אני הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלימוד החכמה הק', והלואי היו מלמדים דרך לתלמידים לעסוק בחכמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות והיו כל החכמות נדחים מפני כמו שנדחה החושך מפני האור; אך שבעונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוה"ק, הנה עבור זה נשארנו ערומים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעונותינו הרבים חשיכות החכמות החיצוניות הכסיל בחושך הולך, ובב"י: ויאמר אלהים יהי אור ויאר לנו.

[טו] כלל העולה, שחייב אדם לידע שמו יתברך, ומי שלא ראה חכמה זאת, לא ראה אורות מימיו, והכסיל בחושך הולך וכו' ובזכותא יבוא משיח צדקינו בב"א.

בְּשִׁרְשָׁה, אָמְרוּ רַבָּנָן, דְּהוּא אֹמֵר נִבְרָךְ שְׂאֲכַלְנּוּ מִשְׁלוֹ. הֵכָא לָא אָמְרִי לְמֵאן מְבָרַךְ, אִף עַל גַּב שְׁהָם שְׁלֵשָׁה, לֹא אָמַר לְמִי שְׂאֲכַלְנּוּ מִשְׁלוֹ, אוֹ לְשָׁם, וְלֹא אֹמְרִים אֲלֵא נִבְרָךְ שְׂאֲכַלְנּוּ, וְלֹא אֹמְרִים לְמִי.

וְכַאן הָעִירוּ רַבּוֹתֵינוּ, שְׁהַפּוֹס הַזֶּה שֶׁל בְּרָכָה עוֹמֶדֶת לְפָנָיו, וְעֵינָיו מְסַתְּפָלִים בָּהּ, וְהַסּוֹד - (דְּבָרִים י"א) תְּמִיד עֵינָיו ה' אֱלֹהֵיךָ בָּהּ. וְאוֹתָהּ הַפּוֹס שֶׁל בְּרָכָה נוֹטֶלֶת בְּרֻכּוֹת וּמְזוֹנוֹת מִתּוֹךְ שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת. וּמֵאוֹתוֹ הַמְּזוֹן שֶׁהוּא נֹטֵל אָנוּ אוֹכְלִים.

וְעַד זֶה מְסַתְּפָלִים בּוֹ, וְאוֹמְרִים נִבְרָךְ שְׂאֲכַלְנּוּ מִשְׁלוֹ. נִסְפִי"ם דְּעֵתְנָנוּ לְבָרַךְ, מִשּׁוּם שְׂאֲכַלְנּוּ מִשְׁלוֹ, מֵאוֹתוֹ הַמְּזוֹן שֶׁהוּא נֹטֵל לְזוֹן אֶת הָעוֹלָם.

וְהֵם עוֹנִים וְאוֹמְרִים אֵל (הָעוֹלָם) הָעֲלִיּוֹן, בְּרוּךְ שְׂאֲכַלְנּוּ מִשְׁלוֹ וּבִטּוֹבוֹ חַיִּינוּ. וְכַעַת רוֹשְׁמִים וְאוֹמְרִים דְּרָגָה יְרוּעָה, שְׁפָל הַמְּזוֹן יוֹצֵא מִמֶּנָּה, וְאוֹמְרִים בְּרוּךְ מִי הַבְּרוּךְ? אוֹתוֹ הַמְּלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ, הַמְּלַךְ הָעֲלִיּוֹן, שְׁפָל הַבְּרֻכּוֹת יוֹצֵאֹת מִמֶּנָּה. וּבְרוּךְ הַזֶּה, מִנֵּין לָנוּ? שְׁכַתּוֹב (מְלָכִים א-ב) וְהַמְּלַךְ שְׁלֵמָה בְּרוּךְ, הַמְּלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ.

וְעַד זֶה הֵם אוֹמְרִים הִרְשָׁם שֶׁל הַמְּקוֹם, מֵה שֶׁהוּא לֹא אָמַר. מֵה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה, שֶׁהוּא בִּינָה, מְרִיק בְּרֻכּוֹת בְּרֵאשׁוֹנָה לְשָׁנֵי הַכְּרוּבִים שֶׁתַּחֲתֶיהָ, וְהֵם יְמִין וּשְׂמָאל, חֶסֶד וּגְבוּרָה. וְעַל כֵּן נִרְשְׁמוּ אוֹתָם שָׁנִים, לְעֲשׂוֹת רֶשֶׁם שֶׁל אוֹתָהּ הַדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה. אוֹתוֹ שֶׁמְבָרַךְ שֶׁהוּא בְּאֲמָצַע, נוֹטֵל הַכֹּל מִבֵּין שְׁנֵי הַצְּדָדִים, וְהוּא מְבָרַךְ מִכָּאן וְהִלָּא, וְרוֹשֵׁם הַמְּקוֹם וְהַדְּרָגָה, וְאִזּוּ מִסְכִּימִים (מִתְבַּסְּמִין) יַחַד בְּשֵׁלּוֹם גְּדוֹל שְׁנַיִם עֶשֶׂר הַשְּׁבָטִים שְׁלֵמָעֵלָה.

בְּשִׁרְשָׁה, אָמְרוּ רַבָּנָן, דְּהוּא אֹמֵר נִבְרָךְ שְׂאֲכַלְנּוּ מִשְׁלוֹ. הֵכָא לָא אָמְרִי לְמֵאן מְבָרַךְ, אִף עַל גַּב דְּשִׁלְשָׁה אֵינּוֹן, לֹא אָמַר נִבְרָךְ לְמִי שְׂאֲכַלְנּוּ מִשְׁלוֹ, אוֹ לְשָׁם, וְלֹא אָמְרִי אֲלֵא נִבְרָךְ שְׂאֲכַלְנּוּ, וְלֹא אָמְרִי לְמֵאן.

וְהֵכָא אֵיתְעָרוּ רַבָּנָן, דְּהָאֵי פּוֹס שֶׁל בְּרָכָה קִיַּיְמָא קַמֵּיהּ, וְעֵינָיו מְסַתְּפָלִין בֵּיהּ. וְרָזָא (דְּבָרִים י"א) תְּמִיד עֵינָיו ה' אֱלֹהֵיךָ בָּהּ. וְהוּא פּוֹס שֶׁל בְּרָכָה, נֹטֵל בְּרֻכָּן וּמְזוֹנֵי מַגּוֹ תִּלְתֵּי אֲבָהֵן. וּמֵהוּא מְזוֹנָא דְּאִיהוּ נֹטֵל אֲנָן אֲכָלִי. וְעַד דָּא מְסַתְּפָלִין בֵּיהּ, וְאוֹמְרִי נִבְרָךְ שְׂאֲכַלְנּוּ מִשְׁלוֹ, נִסְפִי"ם דְּעֵתְנָנוּ לְבָרַכָּא, בְּגִין דְּאֲכַלְנּוּ מִשְׁלוֹ, מֵהוּא מְזוֹנָא דְּאִיהוּ נֹטֵל לְמִיזוֹן עֲלֵמָא.

וְאֵינּוֹן עוֹנִין וְאוֹמְרִין לְגַבֵּי (עֲלֵמָא) עֵילָאָה, בְּרוּךְ שְׂאֲכַלְנּוּ מִשְׁלוֹ וּבִטּוֹבוֹ חַיִּינוּ. וְהַשְּׁתָּא רְשִׁימוּ וְאוֹמְרִי דְּרָגָא יְדִיעַ, דְּכָל מְזוֹנָא מִיְנִיהּ נִפְקָא, וְאוֹמְרִי בְּרוּךְ. מֵאן בְּרוּךְ, הוּא מְלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ, מְלַךְ עֵילָאָה, דְּכָל בְּרֻכָּאן מִיְנִיהּ נִפְקוּ. וְהָא בְּרוּךְ מְנָא לָן. דְּכִתִּיב, (מ"א ב) וְהַמְּלַךְ שְׁלֵמָה בְּרוּךְ, מְלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ. וְעַד דָּא, אֵינּוֹן אָמְרִי רְשִׁימָא דְּדוּכְתָּא, מֵה דְּאִיהוּ לֹא אָמַר. מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּהָאֵי עֲלֵמָא עֵילָאָה שְׁהִיא בִּינָה, אָרִיק בְּרֻכָּאן בְּקַדְמִיתָא לְתַרִּין כְּרוּבִין דְּתַחֲתָהּ, וְאֵינּוֹן יְמִינָא וּשְׂמָאלָא, חֶסֶד וּגְבוּרָה. וְעַל דָּא אֲתִרְשִׁימוּ אֵינּוֹן תַּרִּין, לְמַיְעַבַּד רְשִׁימָא דְּהוּא דְּרָגָא עֵילָאָה. הוּא דְּמְבָרַךְ דְּאִיהוּ בְּאֲמָצַעִיתָא, נֹטֵל פּוֹלָא מִבֵּין תַּרִּין סְטְרִין, וְאִיהוּ מְבָרַךְ מִכָּאן וּלְהִלָּאָה, וְאֲרִשִׁים דְּיוּכְתָּא וְדְרָגָא, וּכְדִין מְסַתְּפָמִין (מִתְבַּסְּמִין) בְּחֻדָּא בְּשִׁלְמָא רַבָּה, תַּרִּיסָר שְׁבָטִין דְּלַעִילָא.

וְאִזּוּ מִסְכִּימִים (מִתְבַּסְּמִין) יַחַד בְּשֵׁלּוֹם גְּדוֹל שְׁנַיִם עֶשֶׂר הַשְּׁבָטִים שְׁלֵמָעֵלָה.

וּבְטוֹבוֹ חַיִּינוּ, וְלֹא מְטוֹבוֹ. דִּזֵּן בְּטוֹב הַהוּא
עַלְמָא תַתְּאָה, דְּנִפְק מִמְדַת הַטוֹב
עֲצָמָה, דְּאִתְקַרִיאת טוֹבוֹ. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (הושע
ג ה) וּפְחָדוֹ אֵל ה' וְאֵל טוֹבוֹ, אֵל ה' דָּא עַלְמָא
תַתְּאָה. וְאֵל טוֹבוֹ, דָּא אֵילְנָא דְחַיִי. (ירמיה לא יא)
וְנִהְרֵי אֵל טוֹב ה', דְעַל יְדוֹ אִיתְזַנּוּ וְאִתְנַהְרֵי
כָּל עַלְמִין.

בְּעִשְׂרָה, דְהָא כִּלְא בְהִסְכָּמָה חָדָא, מְרִישָא
עֵילְאָה וְעַד סוּפָא דְכָל דְרַגְיִן, הַהוּא
דְמַכְרָה, אָמַר וְאַרְשִׁים, נְכַרְךָ לְאַלְהֵינוּ.

וְכֵן מִתְמַן וְלַהֲלָאָה, כִּיּוֹן דְמַכְרָה בְרַכַת הַזֵּן
עַל מְזוֹנָא דְנִפְק מִגּוֹ עַלְמָא עֵילְאָה, דְאִיהוּ
מְקוֹר דְכִלְא, אֲהַדְר לְבַתֵּר, וְאָמַר עַל אֶרֶץ
חֲמֻדָּה, רִזָּא דְעַלְמָא תַתְּאָה. מְאִי טַעְמָא, בְּגִין
דְכָל בְּרַכָּאן אֲעֻטְרִיךָ בְּקַדְמִיתָא לְגַבֵּי עַלְמָא
עֵילְאָה, דְאִיהוּ מְקוֹר דְכּוּלָּא, וְלְבַתֵּר לְגַבֵּי
עַלְמָא תַתְּאָה קַדִּישָא.

בְּגוּוֹנָא דָּא קַדִּישָׁא, (דְהָא גְדוּלָּה בְּקַדְמִיתָא לְגַבֵּי עַלְמָא עֵילְאָה
וְלְבַתֵּר קַדוּשָׁה לְגַבֵּי) עַלְמָא תַתְּאָה קַדִּישָׁא) יִתְגַּדֵּל
וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיהַּ רַבָּא, הַהוּא שְׁם רַבָּא עֵילְאָה
עַל כּוּלָּא, מְקוּרָא דְחַיִי, דְמֵינִיָּה נְפַקִּין כָּל
בְּרַכָּאן וְכָל קַדוּשָׁן, וְדָא עַלְמָא דְאַתִּי. וְלְבַתֵּר
מְשִׁיכוּ מֵינִיָּה, בְּעַלְמָא דִּי בְרָא פְרַעוֹתִיָּה, עַלְמָא
תַתְּאָה. בְּגוּוֹנָא דָּא כָּל בְּרַכָּאן, חוּץ מִתַּפְּלָה
בְּבְרֻכּוֹת שְׂאָדָם שׁוּחָה בְהֵם, דְקָא מִתְחִיל
מִתַּתָּא לְעֵילָא.

בְּרַכַת הָאֶרֶץ, דָּא עַלְמָא תַתְּאָה, דְאִתְפַּלֵּל
בְּרָזָא דְבְרִית וְתוֹרָה. בְרִית, דָּא אֵילְנָא
דְחַיִי. וְתוֹרָה, עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא. חַיִּים וּמְזוּן,
דְנִפְקִי מֵעַלְמָא דְאַתִּי, לְמִיזַן בְּהוּ עַלְמָא תַתְּאָה.
נָשִׁים וְעַבְדִּים וְקַטְנִים חַיִּיבִין בְּבְרַכַת הַמְזוּן.
אֲבָל הֵם אֵינָן מְבַרְכִין, דְהָא תְּנִינָן, אוּי
לוֹ לְאָדָם שְׂאִשְׁתּוֹ וּבְנָיו מְבַרְכִין לוֹ.

בְּבְרַכַת הַמְזוּן. אֲבָל הֵם אֵינָם מְבַרְכִים, שְׁהָרִי שְׁנִינוּ, אוּי לוֹ

וּבְטוֹבוֹ חַיִּינוּ, וְלֹא מְטוֹבוֹ. שְׁזֵן
בְּטוֹב אֵת אוֹתוֹ הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן,
שְׂיַצָּא מִמְדַת הַטוֹב עֲצָמָה,
שְׁנַקְרָאת טוֹבוֹ, כְּמוֹ שְׁנַאְמַר (הושע
ג ה) וּפְחָדוֹ אֵל ה' וְאֵל טוֹבוֹ. אֵל ה'
זֶה הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. וְאֵל טוֹבוֹ
זֶהוּ עֵץ הַחַיִּים. (ירמיה לא) וְנִהְרֵי
אֵל טוֹב ה'. שְׁעַל יְדוֹ נְזוּנִים
וְנִאֲוָרִים כָּל הָעוֹלָמוֹת.

בְּעִשְׂרָה, שְׁהָרִי הַכֹּל בְּהִסְכָּמָה
אֲחַת, מְהֵרָאשׁ הָעֲלִיּוֹן וְעַד סוּף
כָּל הַדְּרָגוֹת. אוֹתוֹ הַמְכַרְךָ אוֹמַר
וְרוּשָׁם, נְכַרְךָ לְאַלְהֵינוּ.

וְכֵן מְשִׁם וְלַהֲלָאָה, כִּיּוֹן שְׁמַכְרָה
בְרַכַת הַזֵּן עַל הַמְזוּן שְׂיַצָּא מִתּוֹךְ
הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, שְׁהוּא הַמְקוֹר שֶׁל
הַכֹּל, חוּצֵר אַחֵר כֶּף וְאוֹמַר עַל
אֶרֶץ חֲמֻדָּה, הַסּוּד שֶׁל הָעוֹלָם
הַתַּחְתּוֹן. מָה הַטַּעַם? מְשִׁם
שְׂאֵת כָּל הַבְּרֻכּוֹת צְרִיךְ בְּרֵאשׁוּנָה
לְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, שְׁהוּא הַמְקוֹר שֶׁל
הַכֹּל, וְאַחֵר כֶּף אֵל הָעוֹלָם
הַתַּחְתּוֹן הַקְּדוּשׁ.

כְּמוֹ זֶה בְּקַדִּישׁ, (שְׁהָרִי הַגְּדוּלָּה בְּרֵאשׁוּנָה
לְגַבֵּי הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְאַחֵר כֶּף קַדוּשָׁה לְגַבֵּי)
הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן הַקְּדוּשׁ) יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ
שְׁמִיהַּ רַבָּא. אוֹתוֹ הַשֵּׁם הַגְּדוֹל
הָעֲלִיּוֹן עַל הַכֹּל, הַמְקוֹר שֶׁל
הַחַיִּים, שְׁמַמְנוּ יוֹצְאוֹת כָּל
הַבְּרֻכּוֹת וְכָל הַקְּדוּשׁוֹת, וְזֶהוּ
הָעוֹלָם הַבָּא. וְאַחֵר כֶּף מְמַשְׁיכִים
מִמְנוּ בְּעוֹלָם שְׁבָרָא כְּרֻצוֹנוֹ,
הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. בְּגוּוֹן הַזֶּה כָּל
הַבְּרֻכּוֹת, חוּץ מִתַּפְּלָה בְּבְרֻכּוֹת
שְׂאָדָם שׁוּחָה בְהוּ, שְׁמִתְחִיל
מִמַּטָּה לְמַעְלָה.

בְּרַכַת הָאֶרֶץ, זֶה הָעוֹלָם
הַתַּחְתּוֹן, שְׁנִכְלָל בְּסוּד שֶׁל בְרִית
וְתוֹרָה. הַבְרִית - זֶה עֵץ הַחַיִּים,
וְתוֹרָה - הָעֲמוּדָא דְאִמְצָעִי. חַיִּים
וּמְזוּן - שְׂיוֹצְאִים מִן הָעוֹלָם הַבָּא
לְזוּן בְּהֵם אֵת הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.
נָשִׁים וְעַבְדִּים וְקַטְנִים חַיִּיבִים
לְאָדָם שְׂאִשְׁתּוֹ וּבְנָיו מְבַרְכִים לוֹ.

ואמר רבי אבא, נשים חייבות במקרא מגילה, אבל הם אינן קוראות לאחריים. אבל חייבות לשמוע הברכה מפי המברך. פעין זה, חייבת האשה לשמוע הברכה מפי בעלה, וחייב בעלה להמתין לה על השולחן, כדי לשמוע מפי המברך.

אין שם זכר, קוראים למי שמברך להם. היו נשים הרבה, המברך עליהן, אינו מברך בשם. דתנינן, נשים אינן מצטרפות לזימון. והואיל ואינן מצטרפות לזימון, אין מברכים עליהן בשם, שעקר ברפת הזמון בזכר הוא, ולא בנקבה. אבל מחייבות לשמוע ברפת הזמון, ומחייבות במקרא מגילה לשמוע מפי הקורא.

ברפת בנין ירושלים בברפת הזמון, שהרי אנו מברכים עד עכשו למעלה, ויש לברך למטה, ולברך על בנין המקדש, שהרי משם מזון יוצא לכל העולם. ושאר בני העולם אינם נוזנים אלא משם, מן התמצית. והכל הוא בברכה ראשונה, כלל הכל. ועד כאן ברפת הזמון.

וכי שמברך ברפת הזמון, משמח למעלה ומשמח למטה. וצריך לברך בשמחה וברצון הלב, כדי לשמח מדת הטוב, שכתוב ויאכל בעז וישת וייטב לבו. זוהי מדת הטוב, שכתוב (משלי טו) וטוב לב משתה תמיד. באו החברים ונשקוהו, ועשו שמחה והלולה אחרת, והזמינו את כל בני המקום, ושמוהו ראש לכלם.

ויבא לשכב בקצה הערמה (רות א). רבי נהוראי ורבי יהודאי באו לטבריה. שמעו את רבי שמעון שאומר את הפסוק הזה, ויאכל בעז וישת כו'. וייטב לבו - אכילת חיים של מעלה, ומאותם החיים שמח את לבו. וכיון

ואמר רבי אבא, נשים חייבות במקרא מגילה, אבל הם אינן קוראות לאחריים. אבל חייבות לשמוע הברכה מפי המברך. פעין זה, חייבת האשה לשמוע הברכה מפי בעלה, וחייב בעלה להמתין לה על השולחן, כדי לשמוע מפי המברך.

אין שם זכר, קוראים למי שמברך להם. היו נשים הרבה, המברך עליהן, אינו מברך בשם. דתנינן, נשים אינן מצטרפות לזימון. והואיל ואינן מצטרפות לזימון, אין מברכין עליהם בשם, דעיקר ברפת הזמון בזכר הוא, ולא בנקבה. אבל מחייבות לשמוע ברפת הזמון. ומחייבות במקרא מגילה, לשמוע מפי הקורא.

ברפת בנין ירושלים בברפת הזמון, דהא אנן מברכי עד השתא למעלה, ויש לברך למטה, ולברך על בנין המקדש, דהא משם מזון יוצא לכל העולם. ושאר בני העולם אינן ניזונים אלא משם, מן התמצית. והכל הוא בברכה ראשונה, כלל הכל. ועד הכא ברפת הזימון.

ומאן דמברך ברפת הזמון, חדי לעילא, וחדו לתתא. ואצטריך לברך בחדו, וברעותא דלפא, בגין למחדי מדת הטוב, דכתיב ויאכל בעז וישת וייטב לבו. דא היא מדת הטוב. דכתיב, (משלי טו טו) וטוב לב משתה תמיד. אתו חברייה ונשקו ליה, ועבדו חדוה והלולא אחרא, וזמינו לכל בני דוכתא, ושוייהו רישא לכולהו (דף קו ע"א).

ויבא לשכב בקצה הערמה. רבי נהוראי ורבי יהודאי אתו לטבריה, שמעו לרבי שמעון, דאמר להאי קרא, ויאכל בעז וישת וגו'. וייטב לבו, אכילת חיים של מעלה,

וּמְאַיִנוֹן חֲיִין חֲדֵי לְלַבּוֹ. וְכִיּוֹן דְּחֲדֵי לֵיהּ, מְיָד
וְיָבֵא לְשֵׁכֶב בְּקִצֵּה הָעֲרִימָה, אֲלִין אֲבָנִין טְבִין,
וּמְרָגְלִין טְבִין עֵילְאִין, דְּסַחְרִין פּוֹרְסִיא
קְדִישָׁא. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (שה"ש טז א) בְּטַנְךָ עֲרַמְת
חֲטִים סוּגָה בְּשׁוֹשְׁנִים.

וּמְאִי דְכַתִּיב, וְתָבֵא בְּלֹט וְתַגַּל מְרָגְלוֹתָיו
וְתִשְׁכֵּב. שְׁכִיבַת רַגְלוֹי, וְלֹא שְׁכִיבַת
לְקִיבְלֵיהּ, וְלֹא לְגַבִּיהּ. וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה,
מִכָּאֵן דְּעַד חֲצֵי לַיְלָה לֹא יָדַע. דְּאִין הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגַן עֵדֶן עִם הַצְּדִיקִים, אֲלֵא
עַד אַחַר חֲצֵי הַלַּיְלָה.

דְּהָא בְּרֵאשִׁיתָא דְלַיְלָא, כָּל נִשְׁמַתִּין סְלָקִין,
וְעֲרִימַת חֲטִין מִתְתַּקְנָא בְּהוּן. כִּד
אַתְּפְּלִיג לַיְלָא, כְּדִין קָלָא אִיתְעַר וְקָרִי, וְהָהוּא
קָלָא אִיתְעַר מִסְטָרָא דְצָפוֹן. וְהָהוּא שְׁלֵהוּבִי
מְטִי עַד לְהָהוּא אַתְר דְּאִיקָרִי גְבַר, כְּדִין קָרִי
בַּחִילָא. וְאִיקָרִי קָרִיאת הַגְּבַר. וּמֵאֵן אִיהוּ.
גְּבַרִיא"ל. בְּטַשׁ הָהוּא שְׁלֵהוּבָא בְּגַדְפוּי
דְּתַרְנַגּוּלָא דְלִתְתָא, וְקָרֵא.

כְּדִין עֵילְא וְתַתָּא בְּקִיּוּמָא דְדִינָא דְשְׁמֵאלָא
קְיִימָא. וְכְדִין פְּתִיב, וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה
וַיִּתְרַד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת וַהֲנִה אִשָּׁה שׁוֹכֶבֶת
מְרָגְלוֹתָיו.

וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה. תַּנּוּן, תְּלַת מְשֻׁמְרוֹת הָיוּ
הַלַּיְלָה, וְעַל כָּל מְשֻׁמְרָא וּמְשֻׁמְרָא יוֹשֵׁב
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׁוֹאֵג בְּאָרִי. וּבְכָל מְשֻׁמְרָה
וּמְשֻׁמְרָה מְלֹאכִין יְדִיעִין, מִמְּנָן בְּלַיְלָא
בְּאִילִין תְּלַת מְשֻׁמְרוֹת.

בְּמִשְׁמְרָה הַרְאִשׁוּנָה, אֵינוֹן מְלֹאכִין דְּאִמְרִין
שִׁירְתָא בְּרִישׁ לַיְלָא. וּמֵאִי קָאמְרִי.
(תהלים כד א) לְדוֹד מְזֻמּוֹר לֵה' הָאֶרֶץ וּגּוֹ', מִי יַעֲלֶה
בְּהַר ה'. נְקִי כַפַּיִם וּבַר לִבְבִי וּגּוֹ'.

שְׁשֻׁמַּח אוֹתוֹ, מִיָּד וְיָבֵא לְשֵׁכֶב
בְּקִצֵּה הָעֲרִמָה - אֵלוֹ אֲבָנִים
טוֹבוֹת וּמְרָגְלוֹת טוֹבוֹת עֲלִיוֹנוֹת
שְׁסוּכְבוֹת אֵת הַכֶּסֶף הַקְדוּשׁ, כְּמוֹ
שְׁנַאמֵר (שיר"ד) בְּטַנְךָ עֲרַמְת חֲטִים
סוּגָה בְּשׁוֹשְׁנִים.

וְכֵּה שְׁפָתוֹב (רות א) וְתָבֵא בְּלֹט
וְתַגַּל מְרָגְלָתָיו וְתִשְׁכֵּב - נִשְׁכְּבָה
לְרַגְלָיו, וְלֹא נִשְׁכְּבָה כְּנִגְדּוֹ, וְלֹא
אֲצִלוֹ. וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה, מִכָּאֵן
שְׁעַד חֲצֵי הַלַּיְלָה לֹא יָדַע, שְׁאִין
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגַן עֵדֶן
עִם הַצְּדִיקִים אֲלֵא עַד אַחַר חֲצֵי
הַלַּיְלָה.

שְׁחַרְי בְּרֵאשִׁית הַלַּיְלָה כָּל
הַנְּשֻׁמּוֹת עוֹלוֹת, וְעֲרַמְת חֲטִים
מִתְתַּקְנָת בְּהֵם. כְּשִׁנְחֵלֵק הַלַּיְלָה,
אִז קוֹל מִתְעוֹרֵר וְקוֹרֵא, וְאוֹתוֹ
הַקוֹל מִתְעוֹרֵר מִצַּד הַצָּפוֹן.
וְאוֹתָם הַשְּׁלֵהוּבוֹת מְגִיעוֹת עַד
אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שְׁנִקְרָא גְבַר, וְאִז
קוֹרֵא בַחִיל, וְנִקְרֵאת קָרִיאת
הַגְּבַר. וּמִיָּהוּ? גְּבַרִיא"ל. מִכָּה
אוֹתָהּ הַשְּׁלֵהוּבַת בְּכַנְפֵי הַתַּרְנַגּוּל
שְׁלַמְטָה, וְקוֹרֵא.

וְאִז מְעַלָּה וּמְטָה בְּקִיּוּם הַדִּין שֶׁל
הַשְּׁמֵאל עוֹמְדִים. וְאִז פְּתוּב (רות
א) וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה וַיִּתְרַד הָאִישׁ
וַיִּלְפַּת וַהֲנִה אִשָּׁה שׁוֹכֶבֶת
מְרָגְלוֹתָיו.

וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה. שְׁנִינוּ, שֶׁלֹּשׁ
מְשֻׁמְרוֹת הוּא הַלַּיְלָה, וְעַל כָּל
מְשֻׁמְרָא וּמְשֻׁמְרָא יוֹשֵׁב הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְשׁוֹאֵג בְּאָרִי. וּבְכָל
מְשֻׁמְרָה וּמְשֻׁמְרָה מְלֹאכִים
יְדוּעִים, מְמַנִּים בְּלַיְלָה בְּשִׁלְשׁ
הַמְשֻׁמְרוֹת הֵלְלוּ.

בְּמִשְׁמְרָה הַרְאִשׁוּנָה, הֵם
הַמְּלֹאכִים שְׁאוּמְרִים שִׁירָה
בְּרֵאשִׁית הַלַּיְלָה. וְכֵּה הֵם
אוּמְרִים? (תהלים כד) לְדוֹד מְזֻמּוֹר
לֵה' הָאֶרֶץ וּגּוֹ', מִי יַעֲלֶה בְּהַר
ה'. נְקִי כַפַּיִם וּבַר לִבְבִי וּגּוֹ'.

משום שכל נשמות בני האדם יוצאות ורוצות לעלות. כשעולות למקום של הממנים הללו ששם עומדים המשמרה הראשונה, יש שם שלש מאות ששים וחמשה היכלות, כחשבון ימות השנה, וממנים מגנים עליהם.

אם זוכות אותן הנשמות, פותחים להן פתחים עליונים. ואם לא, דוחים אותן החוצה, והולכות ומשוטטות בכל העולם, ופוגשות את אותן הרוחות הרעות, ומודיעות להן דברים, מהם פוזבים ומהם אמת. אם זוכות להננס, פותחים להן פתח, ונכנסות ועולות למקום אותן האחרות.

משמרת שניה, שם הם הממנים האחרים, שנקראים אבלי ציון, שמתאבלים על חרבן בית המקדש.

ובאותה השעה של קריאת הגבר, שמתעוררת אותה השלהבת של צד הצפון, מאותה התעוררות השלהבת הזאת, כשעוררת לעולם הזה, עד כפי התרגול של העולם הזה, קורא בחיל, ואומר: התעוררו לבכיה של בית המקדש כל אותם בעלי השלום, שכתוב (ישעיה' לג) מלאכי שלום מר בכיון.

מי שרואה בכי, ומי שלא רואה בכי, כלם מתפנסים לבכי של בית המקדש. מי ראה הערבוביה של כל צבאות השמים, וכל המרפכות הקדושות שגועות ובוכות?

והקדוש ברוך הוא גועה ובוכה, ובוטט בשלש מאות ושבעים (ותשעים) רקיעים. ואז, באותה השעה כתוב, (רות א) ויהי כחצי הלילה ויחרד האיש וילפת. האיש - זה הקדוש ברוך הוא, ששואג ונותן קול על חרבן בית

בגין דכל נשמתין דבני נשא, נפקו ובעאן לסלקא. פד סלקין לדוכתא דאלין ממנן דמשמרה ראשונה קיימין, אית תמן תלת מאה ושיתין וחמש היכלין, כחושבן יומי שתא, וממנן תריסין עלייהו.

אי זכאין אינון נשמתין, פתחין להון פתחין עילאין. ואי לאו, דחייין לון לבר, ואזלין ומשטטי בכל עלמא, ופגעי באינון רוחין בישין, ואודעין להון מילין, מנהון פדיבין, ומנהון קשוט. אי זכאן לאעלא, פתחין להון פתחא, ועאלין וסלקין לדוכתא דאינון אוחרנייתא.

משמרה שנייה, תמן אינון ממנין אחרנין, איקרון אבלי ציון, דקא מתאבלי על חורבן בית המקדש.

ובהוא שעתא דקריאת הגבר, דאיתער ההוא שלהובא דסטר צפון, מההוא אתערין דההוא שלהובא, פד נחתא להאי עלמא, עד גדפי תרגולא דהאי עלמא, קרי בחיל, ואמר, אתערו לבכיה דבי מקדשא, כל אינון מאריהון דשלום דכתיב, (ישעיה' לג ז) מלאכי שלום מר בכיון.

מאן דחמא בכיא, ומאן דלא חמא בכיא, כולהו מתפנשין לבכיה דבי מקדשא. מאן חמא ערבוביא דכל חילי שמיא, וכל רתיכין קדישין געו וכוו.

והקדוש ברוך הוא געי ובכי, ובעיט בתלת מאה ושבעין (נ"א ותשעים) רקיעין. וכדין, בהיא שעתא כתיב, ויהי כחצי הלילה ויחרד האיש וילפת. האיש, דא קודשא ברוך הוא, דשאג ויהיב קלא על חורבן דבי מקדשא. הדא הוא דכתיב, (ירמיה' כה ל) ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו. שאוג ישאג על נהו,

דא שכנינתא. וילפת, פמה דאת אמר (איוב ז יח)
ילפתו ארחות דרפם.

בדין איהו בעט ברקיעין פוילהו, וכל חילין,
וכל רתיכין, בכאן ומתאבלן בההוא
שעתא. מאי קאמרי, (תהלים עט א) אלהים באו גוים
בנחלתך וגו'. נתנו את נבלת עבדיך וגו'. (שם
קלו א) על נהרות בבבל וגו'.

וילפת, אמאי בגין, (דהא) והנה אשה שוכבת
מרגלותיו, שכיבת לעפרא, מהדקא
בין רגלין, דא פנסת ישראל. פדין בההיא
שעתא איהי איתערת לגביה, והוא שאיל לה,
מי את בתי בגלותא. ומי את בשעתא דא.

והאמר אנכי רות אמתך. מרות בצערין,
מרות מכאובין על בני (דאינין)

בגלותא. ועל פלטיירין קדישין דאתתריכנא
מנייהו, ולא די דאתתריכנא, אלא דמחרפין
ומקללין בכל יומא עלייהו, ולית לי פומא
בגלותא לאהדרא לון.

ויאמר ברוכה את לה בתי הטבת חסדך
האחרון מן הראשון לבלתי לכת אחרי
הבחורים אם דל אם עשיר. אמר לה קודשא
ברוך הוא, ברת, אדפר קדמי, פד דוד משיחי
אתתך מירושלם, והוא אתא עד בחורים,
ונפיק שמעי בן גרא מן הימיני לגבי משיחי,
וגדיף וקילל לגביה, ושתיק. פהאי גידופא
לא הוה גידופא. וקליל ליה קללה נמרצת,
ולא חייש לאתבא ליה, ושתיק.

והשתא בגלותא, אוף הכי טיבו וקשוט סגי
עבדת עמי, ואוטיבת (דאטיבת) דא טיבו

בתראה, מההוא קדמאה דהוה מבחורים, ולא
את חיישא למיהו בתר חירופין וגידופין
דשאר עמין, דאינון פההוא מבחורים. אם
דל, דא אספסיינוס דלא בר מלפא הוה. ואם

המקדש. זהו שכתוב (ירמיה כה) ה'
ממרום ישאג וממעון קדשו יתן
קולו. שאג ישאג על גוהו - זו
השכינה. וילפת - כמו שנאמר
(איוב ו) ילפתו ארחות דרפם.

ואו הוא בועט בכל הרקיעים,
וכל הצבאות וכל המרפבות
בזכים ומתאבלים באותה
השעה. מה הם אומרים? (תהלים
עט) אלהים באו גוים בנחלתך
וגו'. נתנו את נבלת עבדיך וגו'.
(שם קלט) על נהרות בבבל וגו'.

וילפת, למה? משום (שהרי) הנה
אשה שוכבת מרגלותיו, שוכבת
לעפר, מהדקת בין הרגלים, זו
פנסת ישראל. אז באותה שעה
היא מתעוררת אליו, והוא שואל
אותה, מי את בתי בגלות, ומי
את בשעה הזו?

והאמר אנכי רות אמתך. רוייה
בצער, רוייה במכאובים על בני
(שם) בגלות, ועל הפלטרין
הקדושים שגרשתי מהם. ולא די
שגרשתי, אלא שמחרפים
ומקללים בכל יום עליהם, ואין
לי פה בגלות להחזיר להם.

ויאמר ברוכה את לה בתי
היטבת חסדך האחרון מן
הראשון לבלתי לכת אחרי
הבחורים אם דל אם עשיר. אמר
לה הקדוש ברוך הוא, בתי, נזפר
לפני, פשדוד משיחי גרש
מירושלים, והוא בא עד בחורים,
וניצא שמעי בן גרא מן הימיני אל
משיחי, וגדיף וקלל אליו, ושתיק.
כמו הגדוף הזה לא היה גדוף,
וקלל אותו קללה נמרצת, ולא
חשש להשיבו, ושתיק.

וכעת בגלות, אף כאן חסד ואמת
הרבה עשית עמדי, והיטבת
(שהיטבת) את החסד האחרון הזה
מאותו הראשון שהיה מבחורים,
ואינך חוששת ללכת אחר
החרופים והגדופים של שאר

לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר (יאמר התפלה זו בכנינת הלב)

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְמוּ בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמֵם וְלִתְקַן הַרְיִסוֹת וְחֲרָבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרִיא עֲלָהּ וּלְאַרְמוֹן שֶׁעַל מְכוּנוֹ יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֶיהָ וְיָמִים בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתַיִם כְּאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוֹשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ פְּרָצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יִרְאוּ. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַאֲתָה, עַל יְדֵה תִתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוַעְתָּה מִהֲרָה תַצְמִיחַ, לְעֵלּוֹי שְׂכִינַת עוֹגֵנוּ בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיֵאמֹר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר", וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אוֹר ה', בְּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד, אֲמֹן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶפֶשׁ הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיֵטָאֵל זִיע"א)

מִזְדָּה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂאִיִּתְנִי לְלָמוּד וְלַהֲגוֹת בְּסִפְר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְיִהְרָה עֲלֵיךָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁלְּמִדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וְלִזְרַעֲנוּ וְנִזְכָּה לְהַכְשִׁיחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיה נט, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פִשְׁעֵ בִיעֶקֶב נָאָם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּם אֲמֹר יִהְיֶה רִחְמֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זָרַע זָרַעֲךָ אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיִּים בְּנוֹ הַנְּבִיאָה (יִשְׁעִיה נא, טו) וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתַּ מִשָּׁה רִעִיא מְהִימָנָא תִתְגַּלֶּה בְּמִהֲרָה דִּידוֹ, ה' בְּדַר יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל בְּפִשְׁנוּ בִישׁוּעָתֶךָ בְּאֲמוֹת בְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מִלְּךָ אֱלֹהֵיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֹן וְאֲמֹן. (סו ד)

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מִלְּךָ רַחֲמָן רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לְנוּ. שׁוּבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנֶךָ. בְּנָה בֵּיתֶךָ כְּבַתְחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשְׁבֵּ שְׂכִינְתֶךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשְׁבֵּ כְּהֵנִים לְעַבְדוֹתֶם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנֵם לְשִׁירֵם וְלִזְמֹרֵם. וְהִשְׁבֵּ יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמְלָאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֶת ה' לְיִרְאָה וְלֵאחֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֹן בֶּן יְהִי רְצוֹן. (ס"ת)

הַקְּדִישׁ לְעֵלּוֹי הַנְּשִׁמָּה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גְּדוֹל לְבוּרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזָה עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחָד בְּזָה שְׁגוּרֵם לְצַבוּר לְעֵנוֹת אֲמֹן, שְׁהוּא עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רִחַן לְנְשִׁמָּה. מְלַכְד מַה שְׁמַצִּיל אֶת הַנְּפִטָר מִדִּינָהּ שֶׁל גִּיהֵנִם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדַרְוֹת נּוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי הַחַיִּים שְׁתַּב לִזְמֵר כְּכֹל לַיִל שֶׁבַת קְדִישׁ אֲפִילוֹ אַחַר מֵאָה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ. מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר לְעֵלּוֹי הַנְּשִׁמָּה: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים: לִימוּד הַקְּבֵלָה וְהַזְהַר (תוֹרַת הַרְשָׁבִי) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֲלַת לְנְשִׁמָּה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִימוּדִים. כִּי לְכֹן נִקְרָא זוֹהַר שְׁהוּא מְזוּהָר הַנְּשִׁמָּה... וּבְיוֹם שְׁבַת קוֹדֵשׁ שְׁשִׁעָה אַחַת לִימוּד הַזוֹהַר"ק שְׁוֹה אֶלְךָ שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵי הַשְּׁתַּדֵּל יוֹתֵר בְּלִימוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֲנֵת הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ... וּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּבְמִיחָד בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְּׁבַת שְׁאִין עֲרָף לְהַשְׁתַּדֵּל, וּבְדוּאֵי לִימוּדוֹ עֲדַע עֲלֵנוּ נְשִׁמַת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלּוֹי נְשִׁמַת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשִׁמָּה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיחָד בְּזִכּוֹת לִימוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹת ע"ה וְחִמּוֹת ע"ה (עֲשֵׂה כַב הַיִּשָּׁר) וְהִנֵּה שִׁכְרוּ אֲתוֹ, כְּפוּל וּמְכַפֵּל שְׁבַעֲתַיִם. בְּכַחֲנֵת מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (עֲשֵׂה פְּלָא יוֹעֵץ עֲרָף כְּפוּד אֵב וְאֵם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יְתַגְדַּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מִשִּׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֵלָם
וּלְעֵלְמֵי עֵלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוֹדֶשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (מא) לְעֵלָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קוֹדֶשְׁתָּא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכַל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פכ"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחְוִס וַיַּחְמוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרֵי אֱהָלוֹ לְחֻזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נְחֻלָּתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלִיוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקָר הַחַן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פכ"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּס וַיַּחְמוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינחוהו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלוו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינחוהו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלוו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
הזוהר
היומי

מחולק ל-354
ימות השנה

ספר
הזוהר
היומי

מחולק ל-354
ימות השנה

א
תשרי - חשון
סדר: בראשית
בראשית - מקץ

א
תשרי- חשון
סדר: בראשית
בראשית - מקץ